

Crochiu (II)

Lucia Eniu

Duduie seva-n grădini
și pomii au dor de ducă
își saltă poalele
înlănțuite de flori
până dincolo de hotarele amiezii

se țese în colb mireasmă
de roz și de alb
și se aude mugind
mușuroiul pădurii

lumina răzbate
prin filtre de vânt
tot mai hulpavă
ne-adulmecă venele
ni se face lăcaș.